

EBELTOFT-KREDSSEN

afholdt den 12. Februar Kl. 8 Aften den aarlige Generalforsamling paa Hotel »Skandsenskilde«. Da Generalforsamlingen ikke var tilstrækkelig fuldtallig, indvarsledes samme med $\frac{1}{2}$ Times Varsel. Til Dirigent valgtes Formanden, Hr. Barbermester *Hjalmar Jensen*. Denne berettede om Foreningens Virksomhed i 1919: Undervandsbaadsbesøget under H. kgl. Højhed Prins *Axels* Kommando, Kommandør *Topsøe-Jensens* Foredrag om Søhelten *Olfert Fischer*, Kredsen vellykkede Sejlstur til Fuglso, Grosserer *Vald. Schous* Foredrag om sin Rejse i Indien, de forskellige Bestyrelsesmøder, der havde fundet Sted i Aarets Løb o. s. v., samt den nylig stedfundne vellykkede Salonpræmieskiveskydning, og at der var et godt Foredrag i Marts i Udsigt, nemlig Hr. Grosserer *Schous* Foredrag om en Rejse i Ægypten. — Kassereren *G. Holm-Petersen* fremlagde det reviderede Regnskab med en Kassebeholdning af Kr 219.38, der godkendtes som over al Forventning tilfredsstillende. Et indkommet Forslag til Generalforsamlingen om fremtidig at lade Kontingentet opkræve paa een Gang for Aaret vedtoges, saaledes at det tidligst maa opkræves i 2den Halvdel af Marts Maaned for det indeværende Aar. Forslag til Anvendelse af Kredsen særlige Bankbogfond, nu Kr. 105.29, var ikke indgaaede, og vedtoges det at lade Fondet henstaa fremdeles urørt, og naar Tiderne tillod det se at faa det forøget, saa at det kan svare til sit Ojemed.

Valg af Bestyrelsesmedlemmer: Rorsbetjent *Petersen* og Fisker *Oxholm* var paa Omvalg og genvalgte. I Stedet for Styrmand *Axel Jensen*, der er bortrejst, valgtes Fisker *Alfred Olsen* til Bestyrelsesmedlem. Til Revisorer genvalgtes Bogholder *Kayus* og Fuldmægtig *Christensen*. Til Sendemand Formanden og som Suppleant Kassereren. Ved det efter Generalforsamlingen afholdte Bestyrelsesmøde konstituerede Bestyrelsen sig saaledes: Formand: Barbermester *Jensen*, Næstformand: Rorsbetjent *Petersen*, Kasser og Sekretær: *G. Holm-Petersen*, Arrangementsmedlemmer: Fisker *Oxholm*, Fisker *Chr. Johansen*, Fisker *Alfred Olsen* og Mekaniker *Engberg Sørensen*.

AALBORG—KREDSSEN

afholdt Mandag den 16. Februar sin ordinære aarlige Generalforsamling, der efter Omstændighederne var godt besøgt.

Formanden, Fabrikant *J. Stuhr*, aflagde den aarlige Beretning, i Følge hvilke Kredsen nu har henimod 350 Medlemmer. I smukke Ord mindedes Formanden de i Aarets Løb afdøde Kammerater, Portner *C. Jensen*, Formand *Theilmann-Jensen* og Veteran, Æresmedlem *Kapt. J. Andersen*, hvorpaa Kredsen energiske Kasserer, Konsul, Vinhandler *Møller*, oplæste det reviderede Regnskab; Aaret sluttede med en Kassebeholdning paa c. 750.00.

Bestyrelsens Forslag om at forhøje Kontingentet med en Krone vedtoges enstemmigt; Aarsbidraget er altsaa nu 6.00.

Et Forslag om aarligt at uddele en Præmie: »Marineforeningens Ærespræmie« til de to bedste Eksaminander paa Aalborg Navigations- og Maskinist-skole vedtoges ligeledes enstemmigt. Udbetalingen finder Sted efter nærmere fastsatte Regler.

De efter Tur afgaaende Bestyrelsesmedlemmer, Lods *Christensen*, Fabr. *Kjær* og Byfoged *Hjorth* genvalgtes med Akklamation; ligesaa de to Revisorer, d'Hrr. *Molbach* og *Schiønning*.

Efter Valg af Sendemænd til det forestaaende Sendemandsmøde i København, sluttede Formanden Generalforsamlingen og takkede i velvalgte Ord saavel Bestyrelsen som Medlemmerne for det gode Samarbejde og smukke Forhold, der helt igennem kendetegner Aalborg Kredsen.

Efter Sædvane tilbragte man derefter et Par Timer i gemytligt Samvær, og det blev sent, inden man skiltes for at søge de hjemlige Køjer.

En af Købmand *Terndrup* i Brovst skænket, i sin Tid paa Vestkysten opfisket Malmkanon med Lavet og alt Tilbehør, vakte almindelig Beundring blandt de tilstedeværende Medlemmer, og Kredsen Samling af maritime Genstande er her, ved Giverens Offervillighed, igen bleven beriget ved et smukt og sjældent Stykke.

Grundet paa Epidemien har man maattet opsætte den til den 26. Februar berammede Stiftelsesfest, men Bestyrelsen gør sig grundet Haab om snart at kunne indfri alle de i den Retning givne Løfter, og inden længe samle Medlemmerne med Damer til denne af mange saa længselsfuldt imødesete Fest.

Til

KAMMERATERNE AF AARGANG 1890.

I taknemlig Erindring om vor 25 Aars Jubilæumsdag som Marinere i Aaret 1915, og ifølge Aftalen ved Festmaaltidet samme Aften: At vi igen skulde mødes i 1920 for at fejre 30 Aars Jubilæet, tillader undertegnede at henlede Kammeraternes Opmærksomhed derpaa, og henstille til dem som bor i København, og som har lettest ved at arrangere en saadan Fest, at sætte sig i Spidsen for et Arrangement. Sorg for, at Middagen bliver saa borgerlig og billig som mulig, saaledes at vi alle faar Raad til at være med. Og lad om muligt præge en Medaille, som enhver af os kan købe, til Minde om Dagen.

Det vilde sikkert være hensigtsmæssigt, om Jubilæumsdagen blev Dagen før, eller efter Marineforeningens Sendemandsmøde og Stiftelsesfest, der altid er en Søndag sidst i April.

Iøvrigt henstilles det til alle Arrangører at gøre det til en Regel ved Jubilæer: At en Medaille præges. For Exempel med vor Marineforenings Emblem paa den ene Side samt Jubilæumsdag og Aar paa den anden.

Med kammeratlig Hilsen

Buchgreitz, Odense.

SKYTTELAVET

havde Tirsdagen den 3. Februar arrangeret en lille hyggelig Aften, der forløb helt festlig. Tilslutningen var trods den herskende Epidemi over al Forventning god, og helt rørende var de mange Hilsener, som forhindrede Kammerater havde sendt. De var hos os i Tankerne. De med Marineforeningens smukke Flag pyntede Borde satte straks Stemningen paa de rette Varmegrader. Hertil bidrog ogsaa Kammerat *Soderlunds* talentfulde Haand, der paa Væggene havde fremtryllet en Snes vellykkede Typer paa samtidige Skibskammerater.

Efter Formandens Velkomsthilsen gik Kammeraterne i Gang med en ganske fortrinlig Biksomad, hvorpaa Aftenens Præmie, det af Kammerat, Cigarhandler *Alb. Jørgensen* skænkede smagfulde Cigar-rør overrakte den bedste Skytte, vor skattede Kammerat *Høffding*, der med klædelig Beskedenhed men uden Held søgte at reducere de til ham rettede smigrende Overdragelsesord.

Under Kaffen indledede Formanden »Kan Du huske« Aftenen med en Del morsomme Erindringer om Kammerat, Overkanoner *Viggo Bachmann*, hvilke supplerede det Indtryk fra sidste Mødeaften, som Kammeraterne havde faaet om dennes aldrig svigtende Humor, saa Kammerater fremsatte den Anskuelse, at disse Erindringer burde samles og opbevares.

Derefter flød Erindringens Strøm ustandselig fra Kammeraternes Læber, og Latteren rystede atter og atter de Tilstedeværendes Lunger, saa disse sikkert ikke har været noget behageligt Opholdssted for mulige spanske Baciller. Der skal til Eksempel anføres Kammerat *Gustav Olsens* drastiske Erindring om Faderens, Overbaadmand *Rudolf O.'s* virkningsfulde Forsøg som Doktor ombord, og Kamm. *Nielsens* og *Christensens* Minder fra Tjenestetiden.

Ved et Tilfælde var 4 Kammerater fra »Helgoland« i 88 kommen til at sidde sammen, deriblandt Skibets flotte Kanonkommandør for den 12de, daværende Kanoner *Harald Jensen*, som ved Samværet med de ungdommelige Kammerater følte sig hensat til disse Dage og vægtigt bidrog til Aftenens Underholdning med sine mange Oplevelser.

Som altid i vor Forening vekslede Gammen med Alvor, der ogsaa modtoges med varmt Bifald, saaledes Kammerat *Soderlunds* Oplæsning af et manende Digt, der begyndte med de desværre ogsaa her i Foreningen snart klassiske Ord: »Hvor er I henne, Store og Smaa —« og Kammerat *Kapt. Hauchs* klangfulde Recitation af Wergelands gamle, havfriske Sømandssange.

Den lille blaa Sangbog var selvfølgelig i Brug, og Taler manglede ikke, bl. a. holdt Kammerat, Overretssagfører *Schoustrup* en meget vittig Tale for Kunstneren *Soderlund* i Modsætning til dennes paa Væggene malede Skibskammerater. Kammerat *Elwarth* talte smukt for Lavet, og Kammerat *Hauch* varmt for den danske Marineunderofficer, for hvilket kvitteredes af Formanden ved Henviisning til, at de flinke Folk altid havde de bedste Minder, og da Foreningen kun bestod af Folk med gode Minder, maatte de nødvendigvis høre til de bedste.

Den muntre Aften forløb saa hurtigt, at der hørtes et Suk, da der blev pebet til Udskejning.

Som de gamle Vikinger altid aflagde et eller andet Løfte i Gildehallen, saa lovede en begejstret Kammerat at give en større Bøde, hvis han ikke til næste Mødeaften vilde faa 2 andre Kammerater med sig. Og til Bestyrelsens store Glæde efterfulgtes dette Løfte af flere af Kammeraterne. —

Saaledes forløber Aftenerne i vort herlige Skyttelav. Alle Marineforeningens Medlemmer er, selv om de ikke er Medlemmer af Skyttelavet, hjertelig velkomne; her findes Underholdning for Enhver: Blade, Tidsskrifter og Kort.

Til Konkurrencekydningen næste Aar for de flittigst modende Skytter er der endnu Chancer for Enhver, der blot stiller paa Aarets resterende Mødeaftener. Husk, Enhver kan faa Kammerater til at skyde for sig.

DA SIKRINGSSTYRKEN VAR FORMERET

TORPEDOBAADSLIV UNDER KRIGEN

Dengang da Verdenskrigens Flammer slikkede langs vore Kyster, var alt, hvad der kunde flyde af Torpedobaade fra ærværdige Fortidsminder til Nutidens Turbinebaade, under Vimpel for at tage en Tørn med i Vagten for Danmarks Neutralitet.

Antallet var ikke imponerende — knebent over Snesen, men til Gengæld var der saa meget mere at gøre, for der er jo et Stykke Vej fra Skagen til Gedser — selv for en Torpedobaad.

Torpedobaadernes Hovedvirksomhed laa imidlertid dels ved København, i Øresund og dels i Storebælt og bestod i Patrouilletjeneste ved de udlagte Minespærringer.

Patrouilletjenesten faldt i to Afsnit — i Bevogtningen af Spærringerne mod Ødelæggelse og i Polititjenesten for at hindre Passage af Skibe over forbudte Farvande.

Bevogtningstjenesten var — heldigvis — meget let, medens derimod Polititjenesten lagde stærkt Beslag paa de patrouillerede Baades Aarvaagenhed.

Det var vist — især i Begyndelsen — den almindelige Mening, at Miner — og i Særdeleshed de danske Miner — var nogle fredelige Tingester i Smag med tomme Margarinebøtter, som Marinen havde udlagt for at gøre sig interessant eller for at genere den fredelige Trafik.

Tiden viste imidlertid, at vore Miner var blodig Alvor, og at Spærringerne var den Basis, vi kunde bygge vor Neutralitet paa, men det var der ikke mange, der tænkte paa dengang, og ligesom enhver Vej, der er spærret med et »Adgang forbudt«, over en hemmelighedsfuld Tiltrækning paa Mennesker, saaledes tiltrak de spærrede Farvande Skipperne som en Magnet. De skulde og maatte derindover, og ofte kunde kun et skarpt Skuds lidt brutale Sprog faa dem til at afstaa fra deres Foretagender.

Der fortælles, at en hollandsk Kuf en Dag, en solklar Sommerdag med let Brise, kom drivende op mod Spærringen. Torpedobaaden halsede ned mod den — med en tyk, sort Røgstribe slæbende efter sig. Den hylede arrigt i Sirenen, men der var intet der rørte Hollænderen henne agter ved Rorpinden. Han var øjensynligt langt borte mellem Hollands grønne Marker. Tre gullokkede Børn og en Hund laa og drømte i paradisisk Ro paa Storlugen, og først da et løst Skud buldrede gennem Sommerdagens Stillehed, blev Døren til Kahytten revet op, og Mutter kom frem. Hun stod et Øjeblik og missede med Øjnene mod det straalende Dagslys, før hun opfattede Situationens Alvor, men saa greb hun ind med sikker Haand. Manden blev kaldt tilbage til Virkeligheden med et Dask af Viskestykket, Roret i Borde, Børnene vaagnede og Hunden gøede og fuld af Hurraraab for den energiske Dame, stod Kuffen Syd paa igen — ind paa den rette Vej.

Vinter og Sommer, Dag og Nat, var de lange og slanke Baade paa Farten, i Storm og Stille, i sivende Regn og i bidende Snebyger — det var ikke lige morsomt altid, og det hændte af og til, at man sendte en venlig Tanke hjem til en hyggelig Kakkellovnskrog — og glemte at dukke bag Broklædet for en Sø, der brød ind over Bakken i et Flimmer af kridhvidt Skum. Drøm og Virkelighed har jo tidt ikke meget med hinanden at gøre.

Det hænder saa tidt, at Folk spørger, hvordan man dog fik Tiden til at gaa, og naar man ser tilbage over Dagene, der var saa lange at komme igennem, og som er saa korte

at se tilbage over, saa er man lidt i Forlegenhed med Svaret: »Vi laa paa Patrouille, og der var nok at gøre«. Ensomligt og dog afvekslende var Livet for de Mennesker, der tog Tørnen derude.

Især efter at de drivende Miner begyndte at husere i vore Farvande, og Minejagten gik ind. Fra Nord og Syd, fra Øst og Vest indløb Meldingerne: »Drivende Mine observeret«. Bedst som en Torpedobaad laa og »gassede sig« i Havnen i Glæde over ikke at være paa det vilde Hav i et saadant Vejr — det var næsten altid daarligt Vejr naar Minerne gik paa »Slipperstik« — ringede Telefonen, og Adjutantens blide Stemme beordrede Baaden til at gaa til et Sted, der i Øjeblikket forekom den at ligge i den anden Ende af Jordkloden, for at finde og uskadeliggøre en observeret Mine. Saa et ømt Farvel til den lune Havn og ud paa Farten — ofte for efter Timers Søgen at konstatere at det, som en nidkær Sjæl havde antaget at være en Mine, i Virkeligheden var en Dyrge Halm eller et forhenværende Juletræ. Hermed være dog ikke sagt, at Torpedobaadene altid fik et negativt Resultat af deres Eftersøgning. Tværtimod er det Antal Miner, de har ødelagt eller desarmeret, stort, og de har derigennem i høj Grad bidraget til at sikre vore Farvande mod Fare, men det Antal Gange, Baadene har været kaldt ud, fordi Folk, som man sagde, havde »faaet Miner paa Hjærnen«, er heller ikke helt lille, og det lettede ikke den i Forvejen ret anstrengende Tjeneste.

Patrouilletjenesten og Mineeftersøgning var som sagt Torpedobaadernes Hovedvirksomhed under den lange Sikringsperiode, men til dem sluttede der sig en Række sekundære Opgaver, som bidrog meget til, at man egentlig ikke lagde Mærke til, at Aarene svandt.

Flotilleøvelser, Torpedoskydning, Rekognosceringsture rundt om i Farvandene holdt Besætningerne i Aande, saa at de ikke kom til at kede sig formeget, og var der ikke noget særligt sensationelt i Vente, som man kunde forberede sig til, var der nok at gøre i selve Baaden — man skulde kæle for Torpedoen, pudse dem og pynte dem, Kanonerne skulde efterses o. s. v.

Mangen haard Tørn er der blevet taget paa Torpedobaadernes smaa Broer, men en endnu haardere er der taget nede i de snævre Maskinrum. Maskinen er Torpedobaadens Alfa og Omega. Er Maskinen syg, lister Baaden rundt som en forkølet Høne, men er den rask, farer den af Sted overlegen, seende næsten medlidende ned paa alt andet, der svømmer paa Havet.

En Torpedobaadsmaskine er et sart Væsen i al sin Styrke. Den skal plejes og ses efter. Altid er der en eller anden lille Pumpe, der bliver daarlig, et Leje, der er ved at løbe varmt, og saa maa Maskinens svedende, oliedryppende Besætning være paa Post. Alting skal klappe for at Skruerne kan løbe rundt. Og rundt er de løbet gennem Sikringsaarene, Millioner af Omdrejninger trods alle Forhindringer, og derfor tilkommer der Maskinbesætningerne Ære.

Nu ligger de fleste af Baadene og hviler sig ved Orlogsværftets Bolværker, en velfortjent Hvile efter intense Anstrengelser.

De er blevet set efter fra for til agter, saa at de er klar til at tage fat igen, hvis det knapt bedagede Uvejr atter skulde trække sammen omkring vor gamle Land.

KAY JUNGENSEN,
Premierløjtnant i Marinen.

ERINDRINGER

HVORFOR DER IKKE BLEV PURRET UD

En af mine første Rejser til Søs mønstrede jeg med Skonnertbriggen »Flora« som Dæksdreng. Det var den Gang det største Sejlskib, der hørte hjemme i Aalborg, og jeg var derfor ikke saa lidt stolt af at skulle fare med den.

»Medens vi var i Gang med at rigge til og slaa Sejl under, kom en Dag en gammel Matros om Bord for at hilse paa os.

»Naa, saa det er det nye Mandskab til »Flora«,« begyndte han, »ja, jeg kender hende nok — en kæk Skude er hun og Sejler om en Hals, men der er dette forbandede Spøgeri her om Bord, og havde det ikke været, saa tror jeg sikkert, at jeg havde været med hende endnu, for bedre Skude end hende gives der ikke, jeg har selv faret med hende i 2 Aar, men — — —«

Nogle af os grinede af den gamle, da vi mente, at han saa Syner, men han blev ved med sit.

»Ser i Børn, »Flora« er af Bygning en gammel Nova-Scotia-Mand og gik i sine unge Dage i Slavefarten mellem Guineakysten og Sydamerika, og det skal nok være mange af den Slags Laster hun har bragt over. Det gik skummelt til den Gang, sikkert blev de sorte nok ikke behandlet som 1ste Kl. Passagerer. Noget maa der være sket, for om Natten rumlede og bumlede det paa Banje og Mellemdæk, og en anden Gang saa jeg, medens vi var paa Rejsen og midt i Søen, en sort Puddelhund løbe tværs over Dækket, og det uagtet vi slet ingen Hund havde om Bord. En anden Gang dansede »Moses« (Skibsprammen) en Polka hen ad Dækket, endskønt den var fastsurret til Storbaaden. Ja, jeg har selv set det altsammen og kunde fortælle om mange andre Tilfælde, men I faar det nok selv baade at se og høre.

Hans Beretning gjorde nu ikke noget absolut dybt Indtryk paa mig, men helt glad ved at høre om alt det Tøjeri, der fandtes i min ny Skude, var jeg dog heller ikke.

Naa, vi gjorde flere Rejser med »Flora«, og der hændte intet usædvanligt. Det var en god Skude, og vi havde det godt.

Det lakkede mod Efteraaret, vi skulde gøre vor sidste Rejse, og saa hjem og »lægge op«.

Vi havde i Hull indtaget en Ladning Kul og var af Slæbebaaden slæbt ud paa Revered, hvor vi, da Vinden var imod, maatte ankre op.

Det var et befærdet Farvand, og vi maatte selvfølgelig gaa Ankervagt. Som Skik og Brug er »klundsede« vi om, hvem der skulde begynde paa Vagterne som første Mand. Min Vagt faldt ud fra Kl. 11—12¹/₂ Nat.

Min Formand var en tysk Matros ved Navn Rudolf, og han purrede mig ud til den fastsatte Tid. Da jeg havde faaet Tøjet paa, og var ved at gaa op paa Dækket, betroede han mig, at han havde set en lang, hvid Mand, der hele Vagten igennem havde galoperet frem og tilbage paa Dækket, og til Tider var han entret op i Rigningen.

»Aa, Sludder,« indskød jeg, »tror du ikke, du har set forkert?«

»Nein und wieder Nein, ich habe doch selbst den Kerl gesehen,« fortsatte Tyskeren, »ein erschrecklicher langer weisser Mann.«

»Danke schön,« tænkte jeg, »den bliver nok god.« Jeg foreslog Rudolf, at han kunde gjerne blive oppe noget af Vagten, jeg kunde altid hjælpe ham en anden Gang, og jeg bød ham et Par Strømper, men han sagde nej, skønt han ikke selv ejede et Par. Han saa helt forstyrret ud, og var heller ikke mange Minutter om at smide »Klunuset«, før han røg paa Hovedet i Køjen.

Den gamle Sømands Ord randt mig pludselig i Hu, og

jeg var nu ærlig talt ikke saadan helt stolt ved Situationen. Ud paa Dækket skulde jeg imidlertid, ellers tror jeg nok, at jeg havde holdt Vagten i Lukafet, men der skulde hver Time slaas Glas, og Skibsklokken hang henne i en Galge paa Agterdækket. Kaptajnen og Styrmanden kunde derfra høre, om Vagtmanden passede sin Post eller ej.

Jeg tog Mod til mig, og gik agter efter, stadig spejdende ud i Mørket efter »den hvide Mand«, — eller muligt et andet Gespenst — for noget maatte der da være om det.

Den første halve Time gik hen, uden at jeg opdagede noget mistænkeligt, skønt jeg dog passede godt paa Ankerlanternen, der hang under Fokkeraaen, slingrede lidt frem og tilbage og kastede til Tider et uhyggeligt flakkende Skær ud i Mørket og op i Takkelagen, men hvor meget jeg end anstrengte mine Øjne, saa kunde jeg alligevel ingen Mand opdage, hverken sort eller hvid, og jeg var allerede ved at blive stor i mine egne Tanker — da med ét hører jeg en Raslen ved Mærseksøderne, og der var ogsaa noget, der bevægede sig derhenne.

Min første Tanke var at kalde paa Styrmanden, forud turde jeg nu ikke gaa, — sæt der var mere end én derhenne. Skrækken naglede mig fuldstændig fast til Stedet.

Tiden gik, og Spetaklerne vedblev; jeg hørte tydeligt, naar Vinden bar hen til mig, pibende og klagende Lyde. Jeg saa i Tankerne de arme Negre sidde bændede nede paa Mellemdækket, søsyge og daarlige, — og jeg saa nogle af dem ligge dødssyge, for senere uden ret mange Dikedarer at blive varpet over Bord, — for at det var én af dem, der nu rumsterede derhenne, var saa temmelig sikkert.

Der skulde slaa's Glas, — men jeg blev siddende, og den ene Time gik efter den anden. Min Vagt var forlængst forbi. Spetaklerne vedblev, men jeg rørte mig ikke af Pletten, dertil havde jeg faaet en altfor stor Skræk i Livet. Endelig hen paa Morgenen stilnede det noget af. Jeg tog Mod til mig, og tittede ind gennem Kahytvinduet, og saa da til min store Glæde, at Klokken var 5 om Morgenen. Kokken laa agter, og han skulde nu purre for at have sidste Morgenvagt.

Ved 7 Tiden var det ved at blive lyst, og Styrmanden tørnede til Arbejde paa Dækket. Jeg skottede lumsk op langs Mærseksøderne, for om mulig Gespenstet, der havde huseret der hele Natten, ikke havde glemt et eller andet, men der fandtes intet. Derimod saa jeg et stort Stykke fersk Oksekød, indsvøbt i Sejldug ophængt i Fokkerigningen. Kødet havde vi faaet om Bord i Hull, og det var for bedre at holde sig frisk, af Kokken hængt til Vejrs, og samtidig saa jeg en Mængde Rottesnavs rundt om paa Dækket.

Kødet blev firet til Dæks, og det viste sig nu, at Rotter, — hvoraf der fandtes mange om Bord, — havde benyttet Nattens Stilhed i Forbindelse med Vagtmandens Rædsel, til uforstyrret at entre op ad Tovene og holde Maaltid hele Natten igennem, og det var slet ikke Smaaportioner, der var gledet ned.

Ikke saa underligt, at der havde været Spetakler og sære, pibende Lyde. Tyskeren fastholdt imidlertid, at han havde set en hvid Mand, men jeg sejlede med samme Skib i 2 Aar efter den Tid, og jeg hverken hørte eller saa noget til hvide Mænd, udover dem der skulde være der; men alligevel har jeg ikke, og det uagtet der er gaaet adskillige Aar siden, helt glemt den Nat, jeg gik Ankervagt i »Flora« paa Hulls Rhed.

A. HÖFFLER.

